

Predikan i Kindaholms församling 2015 av Tobias Bäckström

2 sönd i fastan

"Den kämpande tron"

1 Mos 32:22-31

2 Kor 6:1-10

Matt 15:21-28

Ps: 89, 711, 217, 259

Jesus var inblandad i många debatter och diskussioner, framförallt med fariséer och företrädare för olika myndigheter. Och Jesus var uppenbarligen mycket skicklig i att debattera, för det mesta vann han diskussionerna och hans motståndare gick därifrån, svarslösa.

Men det var ett tillfälle då Jesus faktiskt förlorade en ordstrid. Jesus och lärjungarna har lämnat landet Israel och gått norrut, Tyros och Sidons område ligger i det nuvarande Libanon. Här kommer nu en kananeisk kvinna springande efter dem och ropar om hjälp. Hennes dotter är sjuk, besatt av en demon och när Jesus oväntat kom till hennes land såg hon sin chans.

Men Jesus svarar med tystnad, det är precis som om han ignorerar henne. När kvinnan inte ger upp blir det till slut lärjungarna som irriterat ber honom skicka iväg henne. Jesus svar blir att han inte är sänd för några andra än judarna, inte än! I det här läget kan han inte börja en ny verksamhet bland ett annat folk, det skulle undergräva trovärdigheten för hans ursprungliga uppdrag. Det är först i slutet av Matteus evangelium som lärjungarna får uppdraget att gå ut till *alla* folk och göra dem till lärjungar, missionsbefallningen.

Men den här kvinnan var inte den som gav sig i första taget. Hon tränger sig fram och kastar sig ner framför Jesus. Hon tvingar honom att uppmärksamma henne och inte bara tala med lärjungarna.

Men motgångarna fortsätter för henne. När Jesus till slut talar, vänd mot henne så måste hon uppfattat det närmast som en förolämpning när han jämför judarna med barnen i ett hushåll och kvinnans folk jämför han med hundarna som håller till på golvet: "det är inte rätt att ta brödet från barnet och ge det till hundarna."

Vem hade inte rest sig upp och gått efter detta? Men kvinnan vet att hon inte kan kräva något, hon kommer till Jesus med en bön, inte för att hävda sina rättigheter. Och den här förolämpningen vänder hon nu till sin fördel: hon använder sig av liknelsen som Jesus gav och påpekar att hundarna får åtminstone smulorna från brödet om än inte hela brödet. Hon begär inte att Jesus ska avbryta sitt uppdrag, hon ber bara om det lilla.

Och nu är det alltså Jesus som blir svarslös, faktiskt enda gången i evangelierna. Nu har kvinnan fått övertaget över honom och manövrerat in honom i ett hörn. För första gången i samtalet tilltalar han henne direkt: "Kvinna" säger han. Hon är inte längre en icke-person. Och Jesus ger efter för hennes bön, hon får som hon vill och dottern blir frisk. När han ser

hennes stora tro bestämmer han sig för att göra ett undantag. Han kan inte annat än hålla med om att hans uppdrag för det judiska folket inte blir komprometterat för att hon får några smulor.

Vad kan den här kvinnan lära oss? Vad vill Jesus lära oss? Kan det vara så att vi kan kämpa oss till något som Gud inte hade tänkt sig från början? Kan vi så att säga betvinga Jesus, få honom att ändra sig genom att be tillräckligt enträget?

Ja, det gåtfulla är att vi tycks kunna övertala Gud. Den kananeiska kvinnan övertygade Jesus med sin tro. Hon som inte gav sig trots allt motstånd, både från lärjungarna och från Jesus själv. Till slut kapitulerar Jesus för henne.

”Det ska bli som du vill” säger Jesus till kvinnan. Det blev som hon ville, inte som Jesus ville. Vad den här berättelsen handlar om här är alltså inte vad Gud vill, utan vad jag vill! Vi har ju annars lärt oss att fromt be bönen ”ske din vilja”. Gud vet ju bäst, han ser våra liv i det stora perspektivet, han ser vad som är bäst för oss.

Tänk om kvinnan hade gjort så! Bett Jesus bota hennes dotter, men lag till: ”ske din vilja!” Och snällt gått därifrån när Jesus avvisat henne. Det hade inte varit en riktig bön! Så hade inte en mamma betett sig som är förtvivlad över hennes sjuka dotter. Hade hon gjort så hade hon antingen inte varit särskilt angelägen för sitt barn eller så hade hon inte trott på Jesus förmåga att verkligen hela.

Det finns tillfällen när det är rätt att be att Guds vilja ska ske. Vi ber det varje gång vi ber Herrens bön: ”låt din vilja ske, på jorden så som i himlen”. Men när det gäller saker som personligen angår dig behöver du inte vara rädda för att strunta i det där och bara be om vad just *du* vill. Vägra ge upp, även om vi lärt oss att det där kan vi inte be om, Gud gör inte så. Men vi får fortsätta be med hoppet om att Gud gör ett undantag. Den här kvinnan visste vad Jesus talade om när han avvisade henne och hon ifrågasatte inte att hennes begäran låg utanför hans åtaganden. Men hon bad om det där undantaget.

Det kan hända att Jesus hela tiden hade för avsikt att låta hennes dotter bli frisk. Men han ville pröva hennes tro. Han bjöd henne motstånd. Och det kan finnas en mening med att vi möter motstånd. En tro som aldrig varit kämpande blir en ytlig tro. Den går inte på djupet, få inga rötter. Och det är först när tron har genomgått en kamp som den växer på djupet.

Kvinnan var glad för brödsmulorna som hon fick från sin Herres bord. Men detta var alltså innan missionsbefallningen. *Efter* den fick hon bänka sig vid bordet tillsammans med Israels folk och alla andra. Även vi är inbjudna till bordet. Det finns dukat här idag för oss. Och även om det varit alldeles tillräckligt med smulor så får vi äta direkt av brödet som är till för Guds rikes barn.